

български челиник, питаше за пътя, сменяше коня, хапваше набързо, дремваше седнал върху масата на някое падало и пак пришпорваше коня си в лудо бягство към юг: *Крчи, Кръгши, Фране, Сер...*

— Болярино Добромире!

Момъкът трепва и отваря очи.

— Прости тези хора... Те не са виновни. Но имаме заповед да не пропускаме непознати хора в околността на Солун...

Но Добромир не слуша вече. С последни сили той стиска зъби, забива шиповете в слабините на коня, дръпва юздите... Животното цяло трепери и упорито забива крака в земята. От устата му обилно тече гъста бяла пяна...

— Уморен е, — казва челиникът и се затичва да доведе друг. Но става нещо чудно. Момъкът се залюлява и внезапно пада в ръцете на войскарите.

В това време сянката в бялата патра при Егейско море дига предателската си ръка. Тъмното копие се забива в тялото на спящия цар...

След половин час Добромир отвори очи и дълго време не можа да разбере къде се намира. Замаяната му глава тежеше като камък, в ушите му гърмеше трясъкът на хиляди буйни водопади. Над него стоят надвесени две загрижени лица.

— Как ^и се сега, Болярино?

Той ги гледа със широко отворени очи. Бавно се изправя на треперящите си крака, но веднага се залюлява, сякаш опит от вино...

— Ядене... — пошепват бледите му устни.

Войскарите се затичват. Донасят хляб, ~~месо~~ месо, грозде.

С дива алчност момъкът се хвърля въз храната. С всеки погълнат залък руменината се връща към бузите, към устните му, очите му